

Quadern de cultura

Un any..., ¡i tant per fer!

Quatre ordres de la Conselleria sobre el teatre, l'edició, el cine i el disc en l'aniversari de la Llei d'Ús i Ensenyament.

«Una discriminació positiva» fou l'expressió emprada per Cebrià Ciscar per a definir l'esperit de les quatre ordres que el seu departament ha promulgat tot just en el primer aniversari de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià, que se celebrava el passat dia 23.

Feia referència el conseller de Cultura de la Generalitat valenciana a la necessària protecció especial de les manifestacions d'ús social de la llengua, imprescindibles per a poder situar el català en una posició menys desfavorable que la que avui té res-

Adolf BELTRAN

pecte al castellà. Per damunt de les plasmacions concretes i la profunditat i l'efectivitat reals de les actuacions, aquesta manera d'explicar la base del procés de normalització és important. Si més no, el conseller sap de què parla. Normalitzar vol dir fer recuperar terreny a una llengua a costa d'una altra. El problema és que la cooficialitat i el bilingüisme, tal com són plasmats en la Constitució i en l'Estatut, en són unes barreres duríssimes.

Ciscar no ignora les dificultats ni, probablement, les deficiències i les limitacions de la pròpia política. Per això és prudent en les

El Conseller de Cultura

afirmacions i diu coses com que en tres anys podrem estar en disposició de començar el camí de la normalització. Parla de començar a posar-ne les bases, i assegura que els primers resultats, els més mínims, tardarem a veure'ls, almenys, una generació.

¿Fins a on pot i vol arribar el conseller? ¿Permetrà la Llei d'Ús i Ensenyament arribar on caldria? Són preguntes que nosaltres tendim a contestar-nos negativament, però que altres comencen a plantejar-se en un altre sentit. L'atenció rutinària dedicada pels mitjans de comunicació a l'aniversari de la Llei i a les quatre ordres en qüestió ha contrastat amb la displiacència amb què un diari titulava la notícia sobre la reunió de premsa del conseller, destacant-ne que «van a traduir-se las guías telefónicas al valenciano» i deixant traspuar un recel

creixent. La llei no era sols un gest o un símbol. Ciscar està disposat a aplicar-la. I això és poc. I això és molt. Tot depèn des de quines expectatives se'n fa la valoració.

La campanya recent de «Parlem valencià» fou el primer pas de la Conselleria en el camp de l'ús. La introducció de l'ensenyament de la llengua havia estat fins aquest moment l'eix central de la seua política. Ara s'ha compromès a entrar en l'Administració, amb un programa de reciclatge de funcionaris al llarg dels primers sis mesos de 1985. És un altre camp inèdit—quasi tots ho són—en això de la normalització.

S'han fet treballs, assegura el conseller, per a conèixer la realitat sociolingüística del funcionariat, s'han fet o es faran experiències d'assessorament a entitats privades, estudis per a la traducció de les guies telefòniques, s'han publicat dos valuosos volums sobre llenguatge administratiu... Tot plegat, primers passos, iniciatives elementals que eren inevitables, però que marquen un moviment. Massa prudent, massa tímid, massa limitat i insuficient, però moviment al cap i a la fi.

Les quatre ordres publicades el dia 23 s'insereixen en aquest horitzó. Es tracta de convocatòries d'ajudes a l'edició, el disc, el teatre i el cinema en valencià. La compra de dos-cents exemplars de cada llibre publicat en la llengua del país és l'objectiu de la primera. La segona estableix quatre ajudes

Es subvencionaran muntatges teatrals en valencià